

gelaten. Als dat niet met allen nadruk gedaan wordt komen we toch weer tot „de gerechtigheid uit de wet“.¹⁾ Van hieruit wordt de lijn doorgetrokken naar de ethiek en alle moralisme en zelfwaarde van het menselijk handelen bestreden. Het „Soli deo gloria“ betekent immers de prijsgeve van het menselijke, het leeg-zijn onzer handen, de zelfverloochening, maar dan in heel wat minder goeddelijken zin, dan waarin dat meestal wordt genomen. We staan hier voor het protest tegen het menselijke, psychisch hebben en bezitten dat natuurlijk in zeer nauw verband staat met Barth's beschouwingen over „Die Not der evangelischen Kirche“²⁾.

Oudehorne,

G. C. BERKOUWER.

¹⁾ Zur Lehre vom Heiligen Geist 44 ff.

²⁾ Idem pag. 53.

³⁾ Dogmatik I o.a. § 3, 4.

⁴⁾ Brunner, Der Rechtfertigungsglaube und das Problem der Ethik, in „Gott und Mensch“, 1930, pag. 39.

⁵⁾ Kuyper, Het Calvinisme, pag. 62.

⁶⁾ Idem pag. 63.

⁷⁾ Souvereiniteit in eigen kring, pag. 21. Het verdient altijd aanbeveling om zeer ernstig te overwegen, in hoeverre in een bepaald geval niet maar van mogelijkheid van vallen, maar van werkelijk vallen mag worden gesproken. Dit geldt m.i. vooral dan, wanneer, zoals bij Kuyper, uitdrukkelijk tegen verzaking op het terrein des geloofs wordt gewaarschuwd (b.v. in de Encyclopaedie over de aansluiting aan de geestelijke realiteit). Wanneer men, zoals Prof. Haktjema, toch van een verzaking der theologie meent te moeten spreken, (K. Barth 150-151), dan mag verlangd, dat Haktjema zeer concreet aauwrijke, waarin nu het kenmerkende verschil ligt en waaruit blijkt, dat b.v. in zijn referaat over „Verzoening“ het dreigend gevaar (dat toch ook daar blijft bestaan!) is ontgaan.

⁸⁾ Tillich, Kritisches und positives Paradox en Barth: Von der Paradoxie des „positiven Paradoxes“, Theol. Blätt, 1923.

⁹⁾ Philipperebrief 97.

¹⁰⁾ Het artikel, waarin Barth (Zw. d. Z. 1931) 'en bezwaren tegen de kerk heeft uitgesproken en tegen Dibelius' verdediging heeft gehandhaafd (ecclesiam habemus!).

UIT DE SCHRIFT

De energie der opstanding.

En welke de uitnemende grootheid Zijner kracht zij aan ons, die gelooven, naar de werking der sterkte Zijner macht, die Hij gewrocht heeft in Christus, als Hij hem uit de dooden heeft opgewekt. Efese 1:19 en 20.

Hoe sterk is de spanning der energie, die van God uitstraalt om een zondaar levend te maken? Wie zal de kracht van dien stroom meten?

Slaan onze geestelijke voltmeters niet alle stuk, zoodra deze hemelkracht des Geestes wordt ingeschakeld?

Wij zijn er zoo weinig van doordrongen hoe groot het vermogen van het geloof is. Gelooven schijnt ons vaak zooiets gering; zooiets zwaks. Wij verwarren dan den geloovige met het geloof. Want het geloof zelf is toemeloos sterk. Zwak is alleen de geloovige, die uit deze krachtbron niet voldoende put.

Welke kracht schuilt er dan in het geloof, welke hemelsche energie straalt er uit den Heiligen Geest in de ziel van de wedergeborenen?

Paulus heeft getracht, dien stroom in zijn krachtspanning te meten.

En hij is tot de overtuiging gekomen, dat deze alleen vergelijkbaar is met, en dus meetbaar is aan de kracht, die God gebruikt heeft voor de opstanding van Christus.

Daarom zegt hij: welke de uitnemende grootheid Zijner kracht (energie) is aan ons die gelooven, naar de werking der sterkte Zijner macht, die Hij gewrocht heeft in Christus, als Hij hem uit de dooden heeft opgewekt.

Dit beteekent dus: als ge de kracht van het geloof meten wilt, dan moet ge u indenken, wat God aan Christus in de ure der Opstanding gedaan heeft.

Naar Paulus' inzicht, krachtens de inspiratie des Heiligen Geestes, was dit de hoogste daad der Goddelijke Almacht.

Er schuilen in de geschapen natuur onnoembare en onberekenbare krachten: in het lichaam van mensch en dier, in de elementen, in den storm, in de zee, en de rivieren, in de vulkanen, in zwaarte-kracht en arbeidsvermogen, in stroom en electriciteit, in zon, maan en sterren; en wie weet hoeveel krachtbronnen er nog zijn, even geheimzinnig als radium, maar die wij nu nog niet kennen?

God heeft die alle geformeerd, en houdt ze in stand door Zijn voorzienigheid. Stel nu eens dat een natuurkundige al die krachten meten en optellen kon, en het eindcijfer berekenen. Wat een cijfer zoude ge dan krijgen! Maar neen, al zouden duizenden menschen hun leven lang niets doen dan tellen, ze kwamen niet klaar met deze becijfering. En welk menschenleven zou lang genoeg zijn, om dit getal uit te spreken? God alleen als Schepper kent en weet dit getal. Maar al die natuurlijke energie Gods samengenomen was niet in staat den Heere Jezus Christus op te wekken uit de dooden, noch om één zondaar te bekeeren.

Daarom was de opwekking van Christus zulk een machtsuitstraling Gods bij uitnemendheid.

Nooit was er zooveel kracht van God uitgegaan, als op dat oogenblik. Bij de schepping was er immers geen tegenstand te overwinnen. Het opwekken van een doode is echter het overwinnen van een geweldigen tegenstand. En dan bij Christus! Alle kracht van zonde en wereld, van hel en Satan drukte hem neer in het graf. Geen graf van een doode is zoo gesloten geweest als dat van den Heiland. Maar God bleek sterker dan al die vereenigde krachten, die Christus in den dood wilden houden. Door de werking der sterkte Zijner macht werd de doode Middelaar opgewekt ten leven, en ontrukte aan de macht van den Koning der Verschrikking.

En nu het tweede wonder: diezelfde macht is ook beschikbaar voor den geloovige. Aan Christus' opstanding kunt ge zien wat God vermag ook in u.

Diezelfde kracht is er nog. Hier hebt ge de maatstaf: welke de uitnemende grootheid Zijner kracht zij aan ons die gelooven, kunt ge zien als ge let op de werking der sterkte Zijner macht, die Hij gewrocht heeft in Christus, als Hij hem uit de dooden opgewekt heeft.

Zoudt ge dan nog twijfelmoedig klagen?

Terwijl er zulk een hemelsche krachtbron voor u geopend is?

Bidt dat de opstandingskracht van Christus ook in uw ziel en in uw leven een opstanding geve: strijd van het leven tegen den dood, en overwinning van het leven over den dood.

Der zonde dood, Gode levende in Christus Jezus, onzen Heere.

F. C. M.

KERKELUK LEVEN

Onbillijke critiek?

De scriba der synode, Ds Klaarhamer, bespreekt in het „Friesch Kerkblad“ de ook in ons blad uitgebrachte critiek op de acta der synode.

Natuurlijk was die critiek in geen enkel opzicht gericht tegen Ds Klaarhamer of tegen Dr Keizer, den 2en scriba. We willen nog eens uitdrukkelijk dat vastleggen.

Voor zoover nu echter Ds Klaarhamer de acta verdedigt tegen het ook door ons overgenomen artikel van Prof. Aalders, wachten we eerst maar eens af, wat Prof. Aalders antwoorden zal.

Maar ook een door ons geschreven stukje trok de aandacht van Ds Klaarhamer. Natuurlijk had dat stukje — we zeiden dat uitdrukkelijk — niets met de acta te maken. Maar het is desondanks het goed recht van Ds Klaarhamer de synode te verdedigen.

Hij schrijft dan:

„De Reformatie“, die geheel het stuk uit „Het Ouderlingenblad“ met instemming overneemt, moet ook, dat aan het werk van Ds Maaskant, te Brussel, onder de verstrooide Gereformeerden in het noorden van Frankrijk, niet genoegzaam recht is wegedaren. Inderdaad maakte het rapport, dat hij van zijn werkzaamheden uitbracht, juist doordat er zonder eenigen ophel melding van werd gemaakt, diepen indruk op de Synode. Wie dat rapport nog eens in de bijlagen naleest, komt opnieuw onder den indruk. Het zou niet te verwonderen zijn als aan zulk een indruk, die iedereen ondergaat, geen uiting was gegeven. Toch is wel ter dege aan Ds Maaskant in naam der Synode dank betuigd, zooals ook art. 128 der acta uitdrukkelijk vermeldt.

Critiek is nuttig en noodig... als ze